

Sygn. akt VIA Ca 421/11

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2011 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Agata Zając

Sędzia SA Regina Owczarek - Jędrasik

Sędzia SA Anna Orłowska (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Julia Gotówka

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2011 r. w Warszawie
na rozprawiesprawy z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
przeciwko Nordea Polska Towarzystwo Ubezpieczeń na Życie S.A. z siedzibą w
Warszawieo uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone
na skutek apelacji pozwanejod wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów

z dnia 12 października 2010 r.

sygn. akt XVII AmC 2065/09

- I. oddała apelację;
- II. zasądza od Nordea Polska Towarzystwo Ubezpieczeń na Życie S.A. z siedzibą w Warszawie na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale własnoręcznie podpisany.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 października 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd – Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone i zakazał stosowania przez Nordea Polska Towarzystwo Ubezpieczeń na Życie S.A. z siedzibą w Warszawie w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o następującej treści:

1. „W przypadku zmiany adresu lub nazwy, o której nie poinformowano na piśmie drugiej strony Umowy Ubezpieczenia, przyjmuje się, że obowiązek zawiadomienia lub oświadczenia został przez tę stronę wypełniony przez wysłanie pisma pod ostatni znany adres, z zastrzeżeniem, iż o zmianie swojej siedziby lub nazwy Nordea może poinformować drogą ogłoszeń, zamieszczonych w prasie o zasięgu ogólnokrajowym”;
2. „Umowa Ubezpieczenia może być zawarta na okres, w jakim Ubezpieczony zobowiązany jest spłacić kredyt zgodnie z postanowieniami Umowy Kredytowej, z zastrzeżeniem, że okres, na jaki zawierana jest Umowa Ubezpieczenia nie może być krótszy niż 5 lat.”
3. „Wraz z wnioskiem o wypłatę Świadczenia Ubezpieczeniowego z tytułu zgonu Ubezpieczonego z przyczyn innych niż Nieszczęśliwy Wypadek należy złożyć w Nordea: oryginał Certyfikatu Ubezpieczenia.”

W punkcie II wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w punkcie III nakazał pobranie od pozwanego kwoty 600 zł tytułem opłaty stałej od pozwu, od której

uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa i w punkcie IV zarządził publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego.

Sąd Okręgowy ustalił, iż pozwany, prowadzący działalność gospodarczą, przedmiotem której jest świadczenie usług ubezpieczeniowych w zakresie ubezpieczeń na życie, posługiwał się w obrocie z konsumentami wzorcami umownymi o nazwie:

- Ogólne Warunki Ochronnego Ubezpieczenia na Życie „Nordea Max”,
- Ogólne Warunki Ubezpieczenia na Życie i Dożycie „Nordea Profit Plus”,
- Ogólne Warunki Ubezpieczenia na Życie z Opcjami Dodatkowymi „Nordea Multi Ochrona Rodzina”,
- Ogólne Warunki Ubezpieczenia na Życie z Opcjami Dodatkowymi „Nordea Multi Ochrona Senator”,
- Ogólne Warunki Ubezpieczenia na Życie z Opcjami Dodatkowymi „Nordea Multi Ochrona Solo”,
- Ogólne Warunki Ubezpieczenia na Życie z Opcjami Dodatkowymi „Perfect Multi Ochrona”,
- Ogólne Warunki Ubezpieczenia na Życie z Opcjami Dodatkowymi „Nordea Multi Ochrona”,
- Ogólne Warunki Ubezpieczenia na życie osób zaciągających kredyty bankowe „NORDEA KREDYT Życie”,
- Szczególne warunki grupowego ubezpieczenia na życie osób zaciągających kredyty hipoteczne w Nordea Bank Polska S.A.,

które zawierały zakwestionowane przez powoda postanowienie o następującej treści:

„W przypadku zmiany adresu lub nazwy, o której nie poinformowano na piśmie drugiej strony Umowy Ubezpieczenia, przyjmuje się, że obowiązek zawiadomienia lub oświadczenia został przez tę stronę wypełniony przez

wysłanie pisma pod ostatni znany adres, z zastrzeżeniem, iż o zmianie swojej siedziby lub nazwy Nordea może poinformować drogą ogłoszeń, zamieszczonych w prasie o zasięgu ogólnokrajowym.",

a także wzorcem umownym o nazwie - Ogólne Warunki Ubezpieczenia na życie osób zaciągających kredyty bankowe „NORDEA KREDYT Życie”, który zawierał zakwestionowane przez powoda postanowienie o treści:

„Umowa Ubezpieczenia może być zawarta na okres, w jakim Ubezpieczony zobowiązany jest spłacić kredyt zgodnie z postanowieniami Umowy Kredytowej, z zastrzeżeniem, że okres, na jaki zawierana jest Umowa Ubezpieczenia nie może być krótszy niż 5 lat.”,

jak również wzorcem umownym o nazwie - Szczególne warunki grupowego ubezpieczenia na życie osób zaciągających kredyty hipoteczne w Nordea Bank Polska SA., który zawierał zakwestionowane przez powoda postanowienie o treści:

„Wraz z wnioskiem o wypłatę Świadczenia Ubezpieczeniowego z tytułu zgonu Ubezpieczonego z przyczyn innych niż Nieszczęśliwy Wypadek należy złożyć w Nordea: oryginał Certyfikatu Ubezpieczenia.”

Pozwany nie zakwestionował wiarygodności dołączonych do pozwu wzorców umownych, ani też nie zarzucił niezgodności przedmiotowych postanowień z ich treścią, ponadto przyznał, że stosował zakwestionowane przez powoda postanowienia.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Analizując zakwestionowane przez powoda postanowienia w oparciu o przesłanki wymienione w art. 385¹ § 1 k.c., Sąd Okręgowy stwierdził, że postanowienia te nie były uzgadniane indywidualnie z konsumentami, nie dotyczą także głównych świadczeń stron umowy, którymi w przypadku umowy ubezpieczenia są: ze strony pozwanej - określone w umowie świadczenie (w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku), ze strony zaś konsumenta - zapłata składki. W Ogólnych Warunkach Ubezpieczenia na życie osób

zaciągających kredyty bankowe „NORDEA KREDYT Życie” świadczenie główne ze strony ubezpieczyciela określono w rozdz. 2 § 2 pkt 14 jako kwotę równą danej sumie ubezpieczenia, świadczenie ze strony konsumenta określono w rozdz. 2 § 2 pkt 12 jako składkę ubezpieczeniową odpowiadającą pewnej kwocie. Termin trwania umowy ubezpieczenia nie wchodzi zatem w zakres głównych świadczeń stron umowy.

W ocenie Sądu Okręgowego pierwsza z kwestionowanych klauzul o przytoczonej w wyroku treści stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., bowiem kształtuje prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy. Z treści omawianego postanowienia wynika, że w przypadku zmiany adresu lub nazwy strona umowy ubezpieczenia powinna poinformować o tym fakcie pisemnie drugą stronę, a jeśli tego nie uczyni - zgodnie z postanowieniem przyjmuje się, że obowiązek zawiadomienia lub oświadczenia został przez jedną ze stron wypełniony przez wysłanie pisma pod ostatni znany adres kontrahenta, przy czym pozwany zastrzegł dla siebie możliwość poinformowania o zmianie swojej siedziby lub nazwy także drogą ogłoszeń zamieszczonych w prasie o zasięgu ogólnokrajowym. Jest to więc dla pozwanego równorzędna możliwość powiadomienia konsumenta, bowiem w świetle treści postanowienia Towarzystwo Ubezpieczeń posiada dwie opcje powiadomienia konsumenta o zmianie wskazanych danych - drogą pisemną bądź ogłoszeń w prasie o określonym charakterze. Sąd Okręgowy uznał, że przedmiotowe postanowienie jest wyrazem wykorzystania przez przedsiębiorcę a zarazem profesjonalistę swej pozycji kontraktowej i prowadzi do nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków stron na niekorzyść konsumenta. Ponadto przedmiotowa klauzula godzi w równowagę kontraktową kształtując nałożony na strony obowiązek w sposób odmienny dla każdej z nich, przy czym dla pozwanego w sposób bardziej korzystny ze względu na opcjonalność sposobu wypełnienia obowiązku dany tylko jemu, a przez to w sposób nieekwiwalentny i nieproporcjonalny.

Sąd Okręgowy uznał, że druga zakwestionowana klauzula również stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., bowiem kształtuje prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy. Przede wszystkim przedmiotowe postanowienie narzuca konsumentowi, iż musi zawrzeć umowę ubezpieczenia na okres minimum 5 lat. W sytuacji, gdyby konsument zawarł umowę kredytową na okres krótszy niż lat 5 musiałby jednocześnie zawrzeć umowę ubezpieczenia na lat 5 związaną z zaciągniętym kredytem, stąd pomimo zakończenia umowy kredytowej nadal obowiązywałaby go umowa ubezpieczenia, na podstawie której miałby uiszczać składki ubezpieczeniowe. Podobnie w razie spłaty przez konsumenta przed upływem lat 5 kredytu, rozłożonego na dowolną ilość lat, w dalszym ciągu wiążąca byłaby umowa ubezpieczenia związana z zaciągniętym kredytem, albowiem wymieniony wzorzec umowny nie przewiduje wygaśnięcia umowy z chwilą spłaty kredytu. Nie ma przy tym znaczenia, że konsument może rozwiązać taką umowę. Zdaniem Sądu Okręgowego narusza dobre obyczaje, wprowadzone przez zakwestionowane postanowienie, zobowiązanie do zawarcia przez konsumenta umowy ubezpieczeniowej ponad czas ryzyka z tytułu zaciągniętego kredytu w sytuacji, gdy wzorzec umowny dotyczy ubezpieczenia na życie osób zaciągających kredyty bankowe „NORDEA KREDYT Życie”. Skoro bowiem czas trwania ochrony ubezpieczeniowej związany jest z zaciągniętym przez konsumenta kredytem, sprzeczne jest z dobrymi obyczajami określenie tego czasu również ponad okres trwania umowy kredytowej. Zakwestionowane postanowienie cechuje także nieekwiwalentność i nieproporcjonalność pomiędzy ponoszonym przez konsumenta kosztem a celem, dla którego konsument zdecydował się ponieść taki koszt.

Również trzecia zakwestionowana klauzula, w opinii Sądu Okręgowego, stanowi niedozwolone postanowienie umowne, bowiem nadużyciem pozycji

kontraktowej jest żądanie przedstawienia przez konsumenta oryginału certyfikatu ubezpieczenia celem wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy Towarzystwo Ubezpieczeń dysponuje odpowiednimi informacjami o ubezpieczonym zawartymi w umowie i jest w posiadaniu umowy ubezpieczenia. Podnoszony przez pozwaną fakt zaprzestania stosowania przedmiotowego zapisu zgodnie z Uchwałą nr 2 Zarządu Towarzystwa z dnia 25 sierpnia 2009 r. nie ma wpływu na uznanie zasadności powództwa wniesionego przez Prezesa UOKiK w dniu 22 grudnia 2009 r., z uwagi na treść art. 479³⁹ k.p.c.

Od powyższego wyroku pozwany wniósł apelację, zaskarżając wyrok w części uznającej za niedozwolone i zakazującej stosowania w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy wymienionych w punkcie I pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku oraz w całości w zakresie pozostałych rozstrzygnięć.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwany zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 385¹ k.c. w związku z art. 65 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię oświadczeń woli pozwanego zawartych w ogólnych warunkach ubezpieczenia a w konsekwencji uznanie, iż przedmiotowe postanowienia wzorca umownego kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy;
- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego;
- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 829 k.c. oraz Załącznika do ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (dział I grupa I Załącznika) poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, iż umowa ubezpieczenia na życie dotyczy wyłącznie zabezpieczenia spłaty kredytu, podczas gdy przedmiotem umowy ubezpieczenia na życie jest zabezpieczenie

bliskich na wypadek utraty życia przez osoby ubezpieczonej i to nie tylko w celu spłaty kredytu;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I w części dotyczącej postanowienia numer 1 i 2 i oddalenie powództwa w zaskarżonej części, o zmianę zaskarżonego wyroku co do punktów II, III i IV orzeczenia poprzez ich uchylenie oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Powód - Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak to już wielokrotnie w swoich orzeczeniach wskazywał Sąd Apelacyjny w Warszawie, odwołując się przy tym do ugruntowanych poglądów doktryny i judykatury, ocena nieuczciwego charakteru postanowienia wzorca umownego w ramach kontroli abstrakcyjnej, pod kątem przesłanek określonych w art. 385¹ k.c., wymaga dokonania przez sąd weryfikacji "przyzwoitości" konkretnej klauzuli. Sąd musi zbadać, czy oceniane postanowienie wzorca jest sprzeczne z ogólnym wzorcem zachowań przedsiębiorców wobec konsumentów, jaki należy zrekonstruować w warunkach gospodarki wolnorynkowej. Powinien ustalić, jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w braku takiej klauzuli. Jeżeli konsument byłby w lepszej sytuacji, gdyby konkretnego postanowienia wzorca nie było, należy przyjąć, że ma ono charakter nieuczciwy. Natomiast w sytuacji, gdy nie jest możliwe stwierdzenie, w jaki sposób zakres praw i obowiązków stron w określonym obszarze normowany jest przez przepisy prawa, które znalazłyby zastosowanie w braku

oceniającego postanowienia zaczerpniętego z wzorca, ocena uczciwego charakteru postanowienia wymaga odwołania się do opartego na dobrych obyczajach w gospodarce rynkowej wzorca zachowań przedsiębiorców, zrekonstruowanego z założeniem, że to konsument ma być głównym beneficjentem rywalizacji między przedsiębiorcami (por. wyrok SN z 19 marca 2007 r., sygn. III SK 21/06, LEX nr 396113 oraz wyrok SN z 11 października 2007 r., sygn. III SK 19/07, LEX nr 496411).

Abstrakcyjna ocena abuzywności postanowienia wzorca powinna uwzględniać dwa kryteria wskazane w art. 385¹ k.c. – sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04 „rażące naruszenie interesów konsumenta” – w rozumieniu ww. przepisu – oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. W ocenie Sądu Apelacyjnego obie wskazane w wymienionym przepisie formuły prawne w kwestionowanych postanowieniach wzorca umownego zostały przez pozwanego naruszone.

W odniesieniu do zaskarżonych apelacją postanowień Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał na spełnienie wszystkich przesłanek warunkujących uznanie danego postanowienia umownego za niedozwolone, a więc, że nie zostało ono uzgodnione indywidualnie, ukształtowane nim prawa i obowiązki pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, rażąco naruszają interesy konsumenta, w końcu - nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. Za nieskuteczne uznać zatem należy podważanie oceny, iż pierwsze z przytoczonych w zaskarżonym wyroku postanowień jest postanowieniem niedozwolonym w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Nałożony w omawianym postanowieniu na obydwie strony umowy obowiązek pisemnego

informowania się o zmianie danych ukształtowany został odmiennie dla każdej ze stron, bowiem pozwany zastrzegł, że o zmianie swojej nazwy lub siedziby może poinformować drogą ogłoszeń zamieszczonych w prasie o zasięgu ogólnokrajowym i będzie to równoznaczne z dopełnieniem obowiązku poinformowania strony umowy o tej zmianie. Trafnie wywiódł Sąd Okręgowy, iż pozwany posiada dwie opcje powiadomienia konsumenta o zmianie wskazanych danych – drogą pisemną lub drogą ogłoszeń zamieszczonych w prasie, podczas gdy konsumentowi, który jest drugą stroną umowy ubezpieczenia, pozwany narzucił obowiązek złożenia pisemnego zawiadomienia. Tym samym kwestionowane przez powoda postanowienie narusza obyczaj uczciwego i rzetelnego określania praw i obowiązków stron w celu utrzymania równowagi kontraktowej stosunku obligacyjnego i prowadzi do niczym nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków stron na niekorzyść konsumenta. Postanowienie to powoduje nierównomierne rozłożenie praw i obowiązków stron umowy ze szkodą dla konsumenta, albowiem nakłada na konsumenta obowiązek poinformowania o zmianie adresu w formie pisemnej, jednocześnie dając pozwanemu możliwość wyboru sposobu powiadomienia o zmianie danych dotyczących adresu lub nazwy. Nie sposób zgodzić się z argumentacją apelacji, iż informowanie o zmianie danych w formie ogłoszeń w prasie o zasięgu ogólnokrajowym jest jedynie dodatkowym, nie wyłączającym formy pisemnej, uprawnieniem pozwanego, bowiem takiego wniosku nie da się wywieść z treści kwestionowanego postanowienia. Wymienione postanowienie pozostawia pozwanemu możliwość wyboru sposobu zawiadomienia o zmianie danych, nie nakłada nań obowiązku pisemnego poinformowania drugiej strony w każdym przypadku zmiany adresu lub nazwy.

W odniesieniu do drugiego postanowienia umownego Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że również stanowi ono niedozwolone postanowienie umowne, bowiem kształtuje prawa i obowiązki konsumentów w sposób

4

sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy. Trafnie przy tym Sąd I instancji zaakcentował, iż umowa ubezpieczenia na życie osoby zaciągającej kredyt bankowy zawierana jest w konsekwencji zawarcia umowy kredytu i ma z nią ścisły związek. „Ubezpieczonym” jest bowiem wskazany w umowie ubezpieczenia kredytobiorca, objęty ochroną ubezpieczeniową, zaś „Umowa kredytowa” to umowa o udzielenie kredytu zawarta pomiędzy Bankiem i kredytobiorcą, będącym jednocześnie ubezpieczonym, co wynika z przedłożonych Ogólnych Warunków Ubezpieczenia na życie osób zaciągających kredyty bankowe „NORDEA KREDYT Życie”. Nie ulega kwestii, iż oferowane przez pozwanego ubezpieczenie jest ubezpieczeniem na życie, jednakże dotyczy osób zaciągających kredyty bankowe, o czym świadczy sama nazwa OWU. Ponadto warunkiem koniecznym do zawarcia umowy ubezpieczenia jest wskazanie banku jako uposażonego, a wysokość składki ubezpieczeniowej oraz sumy ubezpieczenia zależy od określonych czynników wynikających z umowy kredytowej. Uzasadnione jest twierdzenie, że umowa ubezpieczenia zawierana wraz z zawarciem umowy kredytu ma z nią ścisły związek, gdyż konsument zawierający umowę ubezpieczenia ma na celu zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu, przy czym jego intencją jest uzyskanie ochrony ubezpieczeniowej jedynie przez czas niezbędny do spłaty kredytu.

Zasadnie Sąd Okręgowy wywiódł, iż umowa ubezpieczenia, o której mowa w postanowieniu musi być zawarta na okres 5 lat bez względu na termin, w jakim strona spłaci zaciągnięty kredyt. Prawdłowo też ustalił, że zarówno kwestionowane postanowienie, jak i inne postanowienia Ogólnych Warunków Ubezpieczenia na życie osób zaciągających kredyty bankowe „NORDEA KREDYT Życie” nie wskazują, aby umowa ubezpieczenia mogła być zawarta wyłącznie w razie zawarcia umowy kredytu na co najmniej 5 lat. Twierdzenia pozwanego, iż w przypadku kredytu trwającego krócej niż 5 lat konsument nie spełnia wymogów przyjęcia go do ubezpieczenia, co oznacza, że umowa

ubezpieczenia nie jest z nim zawierana, nie znajdują oparcia w treści przedmiotowych OWU. W tym miejscu dodać należy, iż również wywody pozwanego dotyczące przekształcenia się umowy ubezpieczenia (w przypadku odpadnięcia celu w postaci spłaty kredytu podczas trwania ochrony ubezpieczeniowej) w klasyczną umowę ubezpieczenia na życie, nie znajdują potwierdzenia w omawianych OWU. Reasumując, nie została skutecznie podważona ocena Sądu Okręgowego co do abuzywnego charakteru kwestionowanego postanowienia. Uprawnienie konsumenta do rozwiązania umowy ubezpieczenia w każdym czasie, która to kwestia stanowiła przedmiot rozważań Sądu I instancji, pozostaje bez wpływu na prawidłowość oceny dokonanej na gruncie art. art. 385¹ § 1 k.c.

Pozwany nietrafnie zarzuca w apelacji naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia Sądu Okręgowego stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Wbrew zarzutom apelacji nie są one sprzeczne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, którego ocena, dokonana przez Sąd I instancji, nie narusza zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną. Kosztami postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. obciążono stronę przegrywającą spór w tej instancji.

Na oryginale właściwie podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy